

Missä hän on nyt?

Pirkkalan nuoren seurakunnan läpi on kulkenut laske-
maton määrä ihmisiä, jotka ovat elämässä merkityksel-
listä elämää Pirkkalan ulkopuolella. Lukemattomia
Kahvi ja pulla -juttuja kirjoittanut Ihalaisen Sohvi kertoo, mitä
hänelle kuuluu nykyään ja mitä hän ajattelee vanhoista ajoista.

Siitä on 21 vuotta, kun olin
Seuriksella puurojuhlassa en-
simmäisen kerran. Olin hen-
gästyttävän innostunut, niin epävar-
ma kuin vain teininä olla voi ja eh-
dottomasti mielipiteiltäni ärhäkkä.
Seuris teki hyvää: siellä sai olla sellai-
nen kuin oli, tuli kohdatuksi ja ote-
tuksi vastaan. Se kasvatti itseluotta-
musta ja jotain sellaista, minkä vasta
nyt olen osannut muotoilla: koke-
musta armosta.

Ihminen kasvaa hitaasti omaksi
itseksensä ja usein se matka on mut-
kikas. Kehitys ei onneksi lopu, vaika
aivojen kypsyminen saavuttaa
huippunsa noin 25-vuotiaana. Us-
kon kasvun rauhaan, sillä kypsymis-
tä ei voi nopeuttaa. Voi tarjota tu-
kea ja erilaista ravintoa, mutta pa-
kottaminen harvoin johtaa muuhun
kuin korkeintaan kääntymiseen pois
pakotetusta suunnasta. Kasvamisen
tukena olisi hyvä olla erilaisia tari-
noita, mielellään mahdollisimman
monenkirjavia ja monen eri taide-
muodon kautta. Parhaimmillaan elä-
mä itsessään on mainio kokoelma

tarinoita, jotka rakentuvat eri ihmis-
ten kohtaamisista sekä epäonnistu-
misten ja onnistumisten törmäyksis-
tä.

Kovin usein näemme elämämme
suoritusten sarjana, jossa voi joko
onnistua tai sitten ei. Lohduttaudun
ajatuksella siitä, että suurimpia on-
nistumisia on se, jos oppii naurami-
ta ainaisessa onnistumisessa olisi?
Kukaan ihminen älköön tavoitelko
täydellisyyttä, sillä mitään kamalampaa
en keksi kuin täydellinen ihmi-
nen. Haluaisitko ystäväksi tai puoli-
soksi täydellisen ihmisen, josta ei
edes kurjimpana hetkenään keksi
mitään vikaa? En minäkään. Sano-
taan, että mikään ei olisi lapselle tu-
hoisampaa, kuin täydelliset vanhem-
mat.

Omassa elämässäni olen pää-
tynyt kerrassaan hienoihin
paikkoihin. En tarkoita
matkustamista tai yhteiskunnan as-
keleita, vaan tavallista arkista elämää.
Olen syntynyt tyttäreksi ja sisareksi,
päässyt äidiksi ja puolisoiksi, kasva-

nut lääkäriksi ja oppinut kiitolliseksi
pienien hyvien asioiden näkijäksi.
Työssäni kohtaan marginaaleissa elä-
viä, kuten seksityöntekijöitä tai pa-
perittomia, ja heiltä olen oppinut
todella paljon. On sietämätön aja-
tus, että jumittuisi täysin oman kup-
lansa sisään, sillä sinne kyllä näkee,
mutta sieltä ei näe ulos. Kuka halu-
aisi viettää elämänsä peililasin taka-
na?

Nuoruuden minäni vaati itseltään
paljon. En osannut juuri nauraa it-
selleni, mutta taito on hiljalleen vah-
vistunut. Olen nähnyt elämän sattum-
manvaraisuutta ja myös sitä, mikä
sen yli kuitenkin kantaa. Olen oppi-
nut armoa.

Sinulle, rakas lukija, haluan sa-
noa, että armoa riittää. Vaik-
ka sitä ei sinulta itsellesi aina
löytyisikään, usein sitä löytyy muilta
ihmisiltä. Ja jos heiltäkin se tuntuu
kadonneen, tiedät kyllä, mistä sitä vii-
me kädessä löytyy.

Sohvi Ihalainen
(nyk. Mäntykoski)

Pöö Katri!

Ikävä

Hyvää joulua työntekijöille!

Kiitos K18/20!

*Terkkuja Sannille ja
Siljalle!*

*Voi ku te ootte kaikki nii
ihania mulla on ikävä <3
t. Korpjooseppi*

Paul Rudd sokeri-isäksi.

Isoaholle terveisiä.

Terkut Santralle